

Jeseň.. chladná ako jej pery. Leto sa zbalilo a nechalo tu len spomienku. V perinách zabalenú larvu nasiaknutú alkoholom. Za oknom slnko smialo sa mi cez fľašu lacného vína, postavenej pred oknom, svietilo do izby nazeleno. Vždy lepšia farba ako žiadna iná. So ženami asi tak podobne. Potom sa tá larva začala meniť na motýľa skazy. Najprv sa potila, potom mala zimnicu. Chvela sa na celom tele. Pozrela na mňa tými svojimi úprimnými očami, potom ich prevrátila a na chvíľu odišla užívať si delírium. Skopala zo seba perinu a začala sa oháňať rukami. Naháňala muchy, komáre, ktoré k nám do izby z vonku ešte nestihli priletieť. Pavúkov, čo prestali tkať siete. Chytil som jej studené dlane, aby sa celá nedoškriabala. Na chvíľu to ustalo, aby v zapätí prišla nová vlna šoku. Ani nevnímala, že to chcem s ňou prežívať.

Spoznal som ju v bare. Bola milá, prítulná, no to ku každému, komu sadla na stehna. Za pivo si každý kúpil jej dotyky. Vtedy ešte nevyzerala taká lacná. Asi som bol zasnený, keď som si myslel, že ju z toho kolotoča zložím.

„Pomôž mi prosím, ty jediný z nich vyzeráš byť normálny!“

„Pomôžem ti, ale bude ťa to niečo stáť.“

„Dnes v noci ti to dám.“

„Nemyslel som to tak.“

„A ako?“

Jej motýľie oči na mňa vrhli pohľad šelmy.

„To pochopíš ráno, keď to bude z teba vychádzať.“

Vtedy ešte nevedela čím si pri mne prejde. Ráno mala absták a ja som jej šiel do obchodu kúpiť víno. Trasúcimi rukami sa napila rovno z fľaše.

„Prepáč.“

Motýľie očka boli úprimné.

„To je dobre, poznám to.“

„Čo ty inteligent môžeš poznať?!“

„Poznám to.“

„Hovno poznáš! Poznáš akurát tak svoje chtiče na ženu!“

„Nekrič, je ešte ráno!“

Vstal som a zobral jej to víno. Vylial som jej ho priamo do tváre.

„Si spokojná?“

„Prepáč.“

Vyšla zo sprchy a bola z nej úplne iná žena. Dala sa dokopy a ja som sa s ňou nehanbil prejsť po meste. Možno niečo pochopila, ostala už u mňa. Tri dni. Potom sa niekam nad ráno vytratila, počul som ju, no vedel, že zastaviť ju nemá zmysel. Márne som ju týždeň hľadal po meste. Nakoniec sa v jedno poobedie vrátila. Špinavá a opitá. Celú som ju umyl a uložil spať. Zašiel som do obchodu a kúpil fľašu vína. Abstinenčné príznaky trvali dlhšie. Dostal som ju i z toho. Sám som jej ulieval, vedel som, že odrazu prestať piť nemôže. Krmil som ju ako dieťa, ktoré postupne začína vnímať svet. Lenže to veľké dieťa sa mi v byte triaslo ako pokazený ventilátor. Teraz u mňa vydržala dlhšie. Presne dva týždne. Opäť nad ráno utiekla, aby sa opäť o týždeň vrátila naspäť. Zakuklila sa do periny ako larva a zaspala..

Zima.. chladná ako jej dlane, ktoré som už nestihol zohriať. Jeseň sa zbalila a nechala mi len spomienky. Ani som jej nestihol povedať, že som tiež alkoholik...